

NY VÅR

ROMAN AF ERNST LUNDQUIST

FÖRSTA KAPITLET

Ett dilemma.

Ivan Brandt gick af och an framför Billerups lilla järnvägsstation med långa steg och tvära vändningar och slängde bort en uttrökt cigarett hvar femte minut. Hans ögon glimmade fläsket under halmhattens bränna, och med sina långa vita framtänder bearbetade han häftigt sitt lilla pip skugg, som alltid då han var öfver.

Det fördomsda tåget kom ju aldrig. Och så en idé af baronen att bota sina hönor med ett sådant uppdrag? Det ingick inte alla i en förvaltarens sysslor att fara och hämta kammarjungfrur Och väst af allt, att sedan sitta och låna en halfnall bredvid en obekant kvinnoperson, han som var en sådant biträtt mot framtiden och så genad för dem, och den här Anna Maria Svensson var naturligtvis samma pladderkatta som friherrinnans förra kammarpiga, och hon skulle inte låta honom sitta i fred med sina tankar en enda minut under hemvägen. Men han skulle minnsnå köra så att grus och stenar sprutade omkring dem.

När allt kom omkring, var det där påhittat att skicka honom efter kammarjungfrun en inträffad friherrinna, den högfärdslösa. Hon hade bländad sådana där kaptisar, liksom för att påminna honom om hans ställning. Bevara väl, ho nvar ju ganska byrig och förståndig för att vara fruntimmer, men hon hade visat riktigt riktigt kunnat vänta sig vid att ha en förvaltare, som hennes man kalla de du och behandlade mera som en bror än som en tjänare. Rådade han kanske för att baron och han hade vänt upp tillsammans och delat lutt och led, ris och ros, gamla barons anor och mamma Brandts hönungs smörkisar, alltså den af flugo sin förtä kött?

Men det var ju ett faktum, att kungen verkligen hade gått till nattvarden i dag och att alla andra manspersoner på slottet, som kunde föra, hade söndagsstigit. Baron kunde väl inte fara och hämta sin nya pipa själv, så att friherrinnan var kan ske oökyldig den här gången.

Ivan Brandt häjvade sin stormmarsch och lyssnade åt bokskegen till Stationsmästarens hade kommit ut med sin röda flagga, och tågets gråa ulmhör valdrade redan fram vid skogsbruket. Och Ivan hade knappt stramat upp sig och svälet den sista tyva svordomen, för en lokomotiv rusede bort igen, och framför honom stod en liten kvinnovärdare med en kappskäp i hvarandra handen och såg honom andä i i slagen med två gamla, djärfta ögon och frågade:

"Finns här någon skjuts från Billerups gård?"

Han rådde upp sin undersåtiga gestalt, försökte se lika fräck ut som hon och sade i liknigt tonfärd att fördomjuka:

"Ar det kanske Anna Maria Svensson?"

"Ja, det är fruken Svensson", svarade hon kort och mätte honom från topp till ta med en blick som sade: "Hvad är du för sorts Herre eller domestik?" och så klypte han af hennes mönstring genom att säga:

"Jag är Brandt, förvaltare på Billerup, och jag skall hämta fruken Svensson. Skjutens står i skuggan bakom stationshuset. Har ni något poletteradt?"

"De kofferten — med 'Majki S.' inhamrat på locket med stora masssingstift — anbragts bak på trillan jämte den öfriga packningen och den nya kammarjungfrun väntar sig upp på framsidlet bredvid Ivan, låt denna sin pikant tanger den unga guldfuxens länd, och det småkära äldste dansade framåt den breda, soliga körvägen, så att småstenarna sprätte och smattrade.

"Var god och kör litet långsammare", sade fruken Svensson nästan i befallande ton. "Vi komma ju farande som tattare."

Han gaf henne en kort, skarp sidoblick, men som hon ju verkligen hade de rätt i, att denna ursinniga framfärd var allt utom herrskapaktig, så skadde han farten och började, utan att säga ett ord, förstelet betrakta det lilla morska kvinnofolket han hade bredvid sig.

Hon kunde väl vara omkring trettio år, men hennes kropp i den ljustgrå, tät åttstättade, skräddarsydda dräkten var spenslig och utvecklad som men fjortonsåring. Hon vände sig halft ifrån honom och såg inåt Billerups praktfulla, månghundraåriga bokskeg, hvars skymning nu slukat dem och där de mörka stammarna liksom vadade i en regnöl af guldgrova solgistor. Han såg alltså bara en flint modellerad kind, litet matt i färgen, en energisk haka och en skymt af ett öra, som öfvervallerdes af det grannaste röda hår någon sin sett, krusat, otätt, sprittande, glästrande trots skuggan från den stora svarta hatten. Ivan undrade hur det skulle kännas att sticka in handen i den där röda, glittrande härmassan — brändes den måntro? Och tvärs igen det orediga svallet gick en ciselad silfverpip, hvars spetsiga udd var hotfullt riktad rakt mot hans vänstra öga.

Men nu måste han sluta sin granskning, ty hon vände sig emot honom och frågade i den öfverlättade översäde ton hon hela tiden användt mot honom:

"X baron Billies äldre folk?"

"Nej, de ä' nog mera unga", svarade Ivan med ett lant försök att bibe-

hålla något avfälsande och husbondaktigt i sitt sätt. "Baron är årarbar med mig, trettiofem år, och friherrinnan är ett par år yngre."

"Hyggliga människor?"

Han dröjde litet med svaret, och då det kom, låt det som då man tvärslår igen ett lock:

"Naturligtvis."

"Hvarför naturligtvis?"

"Därför att... därför att om de också vore raka motsatsen, skulle jag inte sitta här och kritiserade dem inför deras nya tjänste... tjänsteförken bara för att hon behagar försöka pumpa mig."

"Ni är förvaltare, sade ni?"

"Ja."

"Då borde väl ni och jag egentligen stå på samma sida om klassbalken?"

Sade hon församligt; men som om hon plögligt insett det ökloka i att genast från början skaffa sig en fiende. Lysa kanske inflyttelserik medlem af det lilla samhälle, där hon skulle till uppgiften, ändrade hon ton och tillade beundrande:

"Fastän... jag vet ju, att den gamla vackra patriarkaliska andan ännu lever kvar här på några af de skänksadelsslotten. Det är visst den ni vilja hålla fast på väl innanför edra vindbryggor och löpgrävar."

Han såg öfverraskad på henne. Så hade han aldrig förr hört en kammarjungfru tala. Det var inte bara den fina stockholmsdialekten som frapperade honom, utan också ett alltför "bildadt" sätt att svara fraser.

Ja, det där var visst en morsak och snöbög och obehaglig jämta de fått på halsen.

"För resten", fortfor hon, "håller jag er räkning för att ni inte vill låta fråga ut er om ert husbondfolk. Det var heller inte min mening att 'pumpa' er, som ni sade. Jag har tillräckligt godt förstånd för att bilda mig ett ödmöde själf om de personer jag måste lefva tillsammans med. Några rent faktiska upplysningar kan ni emellertid inte neka att ge mig, då jag talar om, att jag egentligen inte vet det ringaste om det herrskap jag nu har tagit tjänst hos. Alltså, minns här gått genom kommissionensbyrå i Helsingborg, jag har inte växlats så mycket som ett bref eller ett telefonmeddelande med friherrinnan Billerup. Hon tog mig förmodligen bara på min briljanta betyg från länsgränsen Samsöthelstet på Aggersholm, där jag senast konditionerat för resten af friherrinnan Ville väl inte vet, om jag är fågel eller fisk."

"Jag röstar för fågel", sade Ivan och drog på smilbandet mot sin vilja.

"Hvarför det? För att jag har näbb och klor?" inföll hon, och aldrig hade han trott, att den där spetsiga varelse kunde skratta så fläckaktigt friskt och glittrande. Han satt omedvetet och lyssnade efter den muntra klängen af hennes skratt, som där kom tätt i bakloftet, och glömde att svara.

"Alltså, några fakta, om jag får be", återtog hon, och nu hade hon visst beslutat sig för att hålla kvar den artiga tonen. "Ar det stort familj på Billerup?"

"Baron och friherrinnan, deras fosterdatter fruken Gertrud Billerup, som är äfvensom släkting till baronen, men henne kommer ni väl inte att få mycket att göra med, hon sköter sig själf och är för resten bara sexton år. Ja, och så är det barons äldre — mycket äldre — syster fruken Jeanette, som har öfverinsende öfver hushållet och tjänarna. Hvad tjänsteförkenalen beträffar..."

"Den intresserar mig inte alls. Baronen är väl mycket rik?"

"En af Skånes rikaste män. D. v. s., han är ingen stor jorddrott, men han äger ett stort gods af landbruk och äger faktiskt intet mera gods än Billerup, som är ett stort gods och som för resten har jämförlevis litet jord — ett stort historiskt slott med alldeles för inskränkt agoreal; därför kan också jag räkna till att sköta den smula jord som finns. Alla de andra släktlederna, som inte äro af fideikommissnatur, har baronen under årens lopp så småningom sålt till de yngre grenarna af släkten Billerup. Det skulle han naturligtvis aldrig ha gjort, om han haft en son."

"Det kan han ju få än."

"Baron och friherrinnan ha varit gifta i åtta år redan."

"Ar friherrinnan vacker?"

"Sådan förstår jag mig inte mycket på. Men för baron finns det ingen vackrare. — Ja, ni begärde ju faktiska upplysningar."

"Jaså, ett lyckligt äktenskap."

"Ett mönsteräktenskap kallas det här i trakten."

"Ar friherrinnan också skänksa?"

"Nej, hon är från Stockholm."

"Heter hon något i sig själf? Jag menar, står hon också i boken?"

"Tror jag, det. Hon heter Gyllen-sparre. Det är till f. d. statsministern och riksmarskalken."

Han vände sig öfverraskad om och sträddade frågade och ogillande på henne. Hon hade plögligt gript honom om armen, så att guldfuxen ryckt till.

"Hvad heter friherrinnan i förnamn?"

"Alice."

"Alice! Och hon är lång och blond, gråblond med svarta ögonbryn och bruna ögon?"

"Jag har verkligen aldrig lagt märke till färgen på hennes ögon."

"Det står i till punkt och prikel i Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

"Alice Sofia, Mariana, det minns"

jag tydlit från skolkatalogen. A, att det är hon! Aldrig, aldrig kunde jag väl tänka mig..."

Hon tystnade och vände sig bort, så att han ej såg hennes ögon, men af hennes kindmusklers konvulsiska rörelser förstod han, att hon var upprörd på något sätt. Han var inte nyfiken till sin natur, och den enda reflexen han nu gjorde var att han varit sig illotäckt åt, som suttit där och babblat om löst och fast med ett vidt frammande kvinna, han som annars alltid låt det köpa orden af sig.

Det gick en stund. De hade nu lämnat skogen bakom sig, och framför dem utbredd sig den svagt kuperade slätten med sina hvitbeträkr, sina kajomsvärnade små grupper af höga askar, här och där och Billerups grå-röda trappstegar dykande upp öfver parkbronerna, ännu på långt fastland. Där bortom blitrade Öresund som en ljusskott.

Ivan hade nästan glömt flickan han hade bredvid sig; af gammal vana skärpte han sina ögon för att iaktta någonting på ett fält långt borta. Men nu börde han åter se frammande kvinnofigurer, och den sällsamt kort och tvärt, men ändå beundrade.

"Vad god och vänd om och kör mig genast tillbaka till stationen."

Han blif så häpen, att han omedvetligt höll i fuxen.

"Det är inget jag vill till Helsingborg om en stund", fortfor hon ifrigt.

"Jag kan väl hinna med det?"

"Hvad är det där för förbannade konst?" utbrast Ivan rött i synen af förargelse. "Jag har tagit mig att skjuta er till Billerup, och det ämnar jag också göra. Jag har bara att rätta mig efter barons befallningar och ämnar inte låta lyda er."

Han var så önd, att hans ton blif obhöfligare än han hade velat. Men det var också satsen till fräckhet. Att bara sätta i fråga, att han i Billerup tänken att komma inkörande på Billerups borggård utan henne var honom motbjudande, vederstyggelig. Nej, det eller levande skulde hon komma fram till ort och ställe, så sant han hette Ivan Brandt.

Det måste han också övertyga henne om, men han var så litet påhittigt gentemot fruntimmer, att han bara kunde upprepa den fråga han nysst gjort henne:

"Hvad är det för förbannade konst?"

Men i stället för att bli önd och spärra ut tagarna sade hon nu i den ynkligaste ton, som en tuktad skol flicka:

"Det är inte alls några konst. Jag vill upprättligt tala om för er, hur det hänger ihop. Ser ni, inte för, att friherrinnan Billerup och jag äro kamrater från Pjällmanska elementarskolan i Stockholm och ha pluggat historia och franska tillsammans än så tills jag måste sluta i sjätte klassen."

"Det var som fänden!" afbröt Ivan med rodnad och låt nu faxen sträcka ut igen.

"Nej, nej, kör inte så fort", bad hon och hade häjvande sin hand på hans arm, "jag blir alldeles hjärtargill, då jag ser slottet komma närmare — för det där är väl Billerup? Tank om de redan se oss från fönstret? Kan ni inte hålla ett ögonblick i skuggan af de där träden, medan jag redogör för min ställning till omständigheterna och ber er om ett råd i min svåra belägenhet? För ni kan väl tänka er, hur obekvämligt det skall vara både för mig och friherrinnan, om jag nu plögligt stiger in i slottet som hennes nya kammarjungfru och betfines vara en gammal skolkamrat, som alltid har kallat henne du? Ni måste råda mig, hör ni... ni är ju en erfaren man och jag bara en stackars radios flicka. Sag, vill ni inte vara snäll och rikardlig och hjälpsam mot mig? Jag skall aldrig mer be er om någonting."

Antingen det nu var önd ödmjuka tonen eller det ovantade i att bli ombedd beskydda och råda en ung dam, som nysst visat sig så spetsak och själsfärdig, af Ivan stannade med trillan i skuggan vid väskan, fastän han gjorde en stor min och inom sig svor på, att utan den där flicka skulle han inte komma till Billerup, hur hon likade och gjorde sig till.

"Nå", sade han otilltadt, då hon teg.

"Ja, egentligen är ju det mesta redan sagt", fortfor hon i samma undfallande och väjande ton. "Ni kan väl förstå, att jag inte vill ögonblick skulle ha tänkt på att ta plats hos friherrinnan Billerup, och jag vetat hvem hon varit. Och att hon inte anade hvem jag var, det är ju helt naturligt; hon hade bara mitt betyg att rätta sig efter, och där står mitt dopnamn Anna Maria, medan hon ju bara kan minnas mig som Majki — det smeknamnet hade min far givit mig, då jag var liten, och det förde jag också med mig genom hela skolan. Och för att ni riktigt skall förstå situationen, vill jag tala om för er, att Alice Gyllensparre egentligen aldrig tyckte om mig — vi voro så olika, jag så impulsiv och otuktad och hon så korrekt och valupfödd — och att hon naturligtvis aldrig ett ögonblick skulle ha tänkt på att engagera mig, om hon vetat, att kommissionsfruns Anna Maria Svensson var den samma som den vanliga Majki. För resten har hon aldrig vetat hvad det blif af mig, då jag måste sluta skolan, sedan min föräldrar kommit på obestånd och inte längre kunde betala för mig. Jag var knappt sexton år på den tiden och hade inte hunnit få kunskaper nog att söka guvernatsplats eller dylikt; det enda jag hade att välja på var telefon, butiksläk eller kammarjungfrusplats, och då tog jag naturligtvis det minst bundna och tråkiga och som på samma gång var det mest lösnande. — Ja, jag ser att ni är otillig, jag skall inte prata mera, men nu lägger jag mitt öde helt och hållet i edra händer. Styr och ställ för mig som ni anser bäst, ni som känner till

En permanent skogsduge är nödvändig på hvarje väl organiserad farm. I bergstrakterna dalar samt längs prärienas floder förefinnas naturliga sådana, men i många trakter måste jordbrukaren själf plantera sin skogsduge.

En skogsduge är af värde för att producera bränsle, skaketoppar samt afven timmer. Den kan också tjäna som skydd för kreaturen, samt för att bryta vinden vid boningshusen. På lätt jord eller på branta sluttningar kan den tjäna att binda jorden så att den inte så lätt förs bort af vatten. Skogsdugen behöfver skyddas för eld och för att afåtas eller trampas för mycket af boskapen. Den allra största delen af arbetet i skogsdugen kan göras på vintern, då man annars icke har så bråttom.

Förhållandena på Billerup och vet hur denna friherrinna är nu för tiden det gör ju inte jag; jag är bara en stackars dam flicka, som genom brist på förtänskamhet har råkat i en pinsam klämma. Låt oss kora tillbaka till stationen, det är väl ändå det enda riktiga, eller hur? Det säger nog ert sunda manliga förstånd lika tydligt som min flickinstinkt."

Hon lutade sig fram och lade sitt huvud på sned för att kramas, se in i hans bitragsansikte, och liksom skyggt hade hon därvid sin lilla hand på hans grofva, solbrända näsve, just som hon höll tomarna. Han motte statiskt hennes blick och svarade vresigt:

"Köra tillbaka till stationen? Nej, det kan aldrig komma i fråga. Efter ni ber mig om ett råd, skall jag väl ge er det så godt jag kan och bara med tanke på er fördel, utan hansyn till mig själf — jag menar: till den situation jag skulle komma i gentemot baronen, om jag utförde hans uppdrag så illa. Alltså, ni har enligt min mening ingenting annat att göra än att följa med till Billerup och ta konsekvenserna af er oförtänskamhet. Hvarken ni eller friherrinnan rå jag för, att detta missat blifvit beaktat, och om ni sedan skall stanna på Billerup eller ge er af igen, det kommer naturligtvis att bero på det första intrycket, det första motet mellan er och nådig frun. Hon är ett fruntimmer med karaktär, och beslutat hon sig för att behålla er, så kan ni lita fullt och fast på, att hon sedan alltid kommer att bemöta er med takt och den fina, litet dämpade välvilja hon visar hela sin omgifning. Hur skulle det däremot se ut, om ni nu deserterade? Hon skulle betrakta er som en fjolla, en vettvilling, och af bryta alla förbindelser med kommissionstrun. Ty friherrinnan är mycket mjuk och behaglig i sitt sätt, men hon låter inte hutla med sig. Ja, nu vet ni hvad jag tänker om saken, och nu ha vi hällit rast tillräckligt länge. Baron väntar mig hem vid fyrtiden."

Och utan att afvakta något instämmande från flickan klatschade han med piskan och låt guldfuxen travsa framåt den snörröta, hvita väg, som ledde till slottet. Majki tackade honom för hans råd med några lusa fraser, hvilka förstuckna ironi hans ovana öra ej uppfattade, och under hans alla förbindelser med kommissionstrun. Ty friherrinnan är mycket mjuk och behaglig i sitt sätt, men hon låter inte hutla med sig. Ja, nu vet ni hvad jag tänker om saken, och nu ha vi hällit rast tillräckligt länge. Baron väntar mig hem vid fyrtiden."

Och utan att afvakta något instämmande från flickan klatschade han med piskan och låt guldfuxen travsa framåt den snörröta, hvita väg, som ledde till slottet. Majki tackade honom för hans råd med några lusa fraser, hvilka förstuckna ironi hans ovana öra ej uppfattade, och under hans alla förbindelser med kommissionstrun. Ty friherrinnan är mycket mjuk och behaglig i sitt sätt, men hon låter inte hutla med sig. Ja, nu vet ni hvad jag tänker om saken, och nu ha vi hällit rast tillräckligt länge. Baron väntar mig hem vid fyrtiden."

Och utan att afvakta något instämmande från flickan klatschade han med piskan och låt guldfuxen travsa framåt den snörröta, hvita väg, som ledde till slottet. Majki tackade honom för hans råd med några lusa fraser, hvilka förstuckna ironi hans ovana öra ej uppfattade, och under hans alla förbindelser med kommissionstrun. Ty friherrinnan är mycket mjuk och behaglig i sitt sätt, men hon låter inte hutla med sig. Ja, nu vet ni hvad jag tänker om saken, och nu ha vi hällit rast tillräckligt länge. Baron väntar mig hem vid fyrtiden."

Och utan att afvakta något instämmande från flickan klatschade han med piskan och låt guldfuxen travsa framåt den snörröta, hvita väg, som ledde till slottet. Majki tackade honom för hans råd med några lusa fraser, hvilka förstuckna ironi hans ovana öra ej uppfattade, och under hans alla förbindelser med kommissionstrun. Ty friherrinnan är mycket mjuk och behaglig i sitt sätt, men hon låter inte hutla med sig. Ja, nu vet ni hvad jag tänker om saken, och nu ha vi hällit rast tillräckligt länge. Baron väntar mig hem vid fyrtiden."

Och utan att afvakta något instämmande från flickan klatschade han med piskan och låt guldfuxen travsa framåt den snörröta, hvita väg, som ledde till slottet. Majki tackade honom för hans råd med några lusa fraser, hvilka förstuckna ironi hans ovana öra ej uppfattade, och under hans alla förbindelser med kommissionstrun. Ty friherrinnan är mycket mjuk och behaglig i sitt sätt, men hon låter inte hutla med sig. Ja, nu vet ni hvad jag tänker om saken, och nu ha vi hällit rast tillräckligt länge. Baron väntar mig hem vid fyrtiden."

Och utan att afvakta något instämmande från flickan klatschade han med piskan och låt guldfuxen travsa framåt den snörröta, hvita väg, som ledde till slottet. Majki tackade honom för hans råd med några lusa fraser, hvilka förstuckna ironi hans ovana öra ej uppfattade, och under hans alla förbindelser med kommissionstrun. Ty friherrinnan är mycket mjuk och behaglig i sitt sätt, men hon låter inte hutla med sig. Ja, nu vet ni hvad jag tänker om saken, och nu ha vi hällit rast tillräckligt länge. Baron väntar mig hem vid fyrtiden."

Och utan att afvakta något instämmande från flickan klatschade han med piskan och låt guldfuxen travsa framåt den snörröta, hvita väg, som ledde till slottet. Majki tackade honom för hans råd med några lusa fraser, hvilka förstuckna ironi hans ovana öra ej uppfattade, och under hans alla förbindelser med kommissionstrun. Ty friherrinnan är mycket mjuk och behaglig i sitt sätt, men hon låter inte hutla med sig. Ja, nu vet ni hvad jag tänker om saken, och nu ha vi hällit rast tillräckligt länge. Baron väntar mig hem vid fyrtiden."

Och utan att afvakta något instämmande från flickan klatschade han med piskan och låt guldfuxen travsa framåt den snörröta, hvita väg, som ledde till slottet. Majki tackade honom för hans råd med några lusa fraser, hvilka förstuckna ironi hans ovana öra ej uppfattade, och under hans alla förbindelser med kommissionstrun. Ty friherrinnan är mycket mjuk och behaglig i sitt sätt, men hon låter inte hutla med sig. Ja, nu vet ni hvad jag tänker om saken, och nu ha vi hällit rast tillräckligt länge. Baron väntar mig hem vid fyrtiden."

Och utan att afvakta något instämmande från flickan klatschade han med piskan och låt guldfuxen travsa framåt den snörröta, hvita väg, som ledde till slottet. Majki tackade honom för hans råd med några lusa fraser, hvilka förstuckna ironi hans ovana öra ej uppfattade, och under hans alla förbindelser med kommissionstrun. Ty friherrinnan är mycket mjuk och behaglig i sitt sätt, men hon låter inte hutla med sig. Ja, nu vet ni hvad jag tänker om saken, och nu ha vi hällit rast tillräckligt länge. Baron väntar mig hem vid fyrtiden."

Och utan att afvakta något instämmande från flickan klatschade han med piskan och låt guldfuxen travsa framåt den snörröta, hvita väg, som ledde till slottet. Majki tackade honom för hans råd med några lusa fraser, hvilka förstuckna ironi hans ovana öra ej uppfattade, och under hans alla förbindelser med kommissionstrun. Ty friherrinnan är mycket mjuk och behaglig i sitt sätt, men hon låter inte hutla med sig. Ja, nu vet ni hvad jag tänker om saken, och nu ha vi hällit rast tillräckligt länge. Baron väntar mig hem vid fyrtiden."

Och utan att afvakta något instämmande från flickan klatschade han med piskan och låt guldfuxen travsa framåt den snörröta, hvita väg, som ledde till slottet. Majki tackade honom för hans råd med några lusa fraser, hvilka förstuckna ironi hans ovana öra ej uppfattade, och under hans alla förbindelser med kommissionstrun. Ty friherrinnan är mycket mjuk och behaglig i sitt sätt, men hon låter inte hutla med sig. Ja, nu vet ni hvad jag tänker om saken, och nu ha vi hällit rast tillräckligt länge. Baron väntar mig hem vid fyrtiden."

Och utan att afvakta något instämmande från flickan klatschade han med piskan och låt guldfuxen travsa framåt den snörröta, hvita väg, som ledde till slottet. Majki tackade honom för hans råd med några lusa fraser, hvilka förstuckna ironi hans ovana öra ej uppfattade, och under hans alla förbindelser med kommissionstrun. Ty friherrinnan är mycket